

ออกมาตรฐานการบัญชีฉบับแรกของไทยเมื่อปี พ.ศ. 2522 โดยอ้างอิงมาจากมาตรฐานการบัญชีของสหรัฐอเมริกาซึ่งมีลักษณะเป็นกฎเกณฑ์ (Rule-based) ต่อมาอ้างอิงจากมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศซึ่งมีลักษณะเป็นหลักการ (Principle-based) มาตรฐานการบัญชีกำหนดขึ้นโดยคณะกรรมการกำหนดมาตรฐาน การบัญชีภายใต้การกำกับดูแลของสภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์

#### มาตรฐานการรายงานทางการเงิน (Financial Reporting Standards: FRS)

ในการจัดทำงบการเงินจะปฏิบัติภายใต้แนวปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินของไทย (Thai Financial Reporting Standards – TFRSs) ภายใต้การกำกับดูแลของสภาวิชาชีพบัญชีซึ่ง ณ ปัจจุบัน มาตรฐานการรายงานทางการเงินได้มีการพัฒนาและปรับปรุงให้เป็นไปตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศ (International Financial Reporting Standards – IFRSs) โดยการจัดทำแนวปฏิบัติมาตรฐานการรายงานทางการเงินดังกล่าวจัดทำเพื่อให้การรายงานงบการเงินดังกล่าวที่แสดงออกสู่สาธารณชนเป็นที่ยอมรับในระดับสากล และอีกแนวทางในการพัฒนาและปรับปรุงมาตรฐานการรายงานทางการเงินเพื่อให้เหมาะสมสำหรับประเทศไทย นั่นคือการที่ทางสภาวิชาชีพบัญชีได้ตระหนักถึงข้อแตกต่างในด้านการจัดทำรายงานของกลุ่มธุรกิจ ที่มีลักษณะเป็นกิจการที่มีส่วนได้เสียสาธารณะ (Publicly Accountable Entities – PAEs) และกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ (Non – Publicly Accountable Entities – NPAEs) จึงได้มีการออกมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ (Thai Financial Reporting Standards for Non-Publicly Accountable Entities : TFRS for NPAEs) เพื่อใช้เป็นแนวปฏิบัติ สำหรับกลุ่มธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็กในประเทศไทยโดยเฉพาะ เพื่อเป็นการลดภาระต้นทุนในการจัดทำงบการเงินสำหรับกลุ่มธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็กได้อีกทางหนึ่งด้วยซึ่งในส่วนสาระสำคัญที่ปรากฏอยู่มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสีย สาธารณะ (Non-Publicly Accountable Entities – NPAEs) นั้นยังคงเน้น และนำเสนอในส่วนของการแสดงรายการ ข้อมูลเพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้ใช้งบการเงินในการประเมินความสามารถของกิจการฐานะทางการเงิน ณ ช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งเพื่อประเมิน โอกาสในการลงทุนต่อและนำมาเป็นปัจจัยในการพิจารณาเกี่ยวกับการบริหารทางการเงินได้ นอกจากนี้ทางผู้ใช้งบการเงินยังคงสามารถใช้งบการเงินในการประมาณการและการคาดการณ์ในอนาคตเพื่อใช้ตัดสินใจทางเศรษฐกิจได้ การตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจของผู้ใช้งบการเงินนั้นรวมถึงการประเมินผลการบริหารงานความสามารถในการทำกำไร และการก่อกระแสเงินสดของกิจการ เพื่อใช้ประกอบการตัดสินใจในกรณีใดกรณีหนึ่ง เช่น การตัดสินใจโยกย้ายหรือเปลี่ยนผู้บริหารการขาย หรือถือเงินลงทุนในกิจการต่อไปการอนุมัติวงเงินเชื่อ การดำเนินงานต่อเนื่องของกิจการ และการกำกับดูแลของหน่วยงานราชการ เป็นต้น

การจัดทำงบการเงิน บรรลุวัตถุประสงค์ข้างต้นแม้บทการบัญชีได้กำหนดข้อสมมติไว้ทางการเงินบัญชีไว้ 2 ข้อดังนี้

1) เกณฑ์คงค้าง การบันทึกรายการทางบัญชีจะบันทึกก็ต่อเมื่อรายการนั้นได้เกิดขึ้นแล้วไม่ใช่บันทึกเมื่อมีการรับหรือจ่ายเงินสดหรือรายการเทียบเท่าเงินสดโดยบันทึกถูกต้องตรงตามงวดบัญชีที่เกี่ยวข้อง /

2) การดำเนินงานต่อเนื่อง งบการเงินจัดทำขึ้นภายใต้ข้อสมมติที่ว่ากิจการจะดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง และดำเนินอยู่ต่อไปในอนาคตโดยไม่มีเจตนาหรือความจำเป็นที่จะเลิกกิจการหรือลดขนาดของการดำเนินงานอย่างมีนัยสำคัญ

ลักษณะเชิงคุณภาพที่กำหนดว่าข้อมูลในงบการเงินมีประโยชน์งบการเงินจะมีประโยชน์ต่อผู้ใช้งบการเงินตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ก็ต่อเมื่องบการเงินนั้นมีลักษณะเชิงคุณภาพตามที่แม่บทการบัญชีกำหนดไว้ดังนี้

1) ความเข้าใจได้ ข้อมูลในงบการเงินต้องสามารถเข้าใจได้ในทันทีที่ผู้ใช้งบการเงินใช้ข้อมูลดังกล่าวภายใต้ข้อสมมติที่ว่าผู้ใช้งบการเงินมีความรู้ตามควรเกี่ยวกับธุรกิจกิจกรรมเชิงเศรษฐกิจและการบัญชีรวมทั้งมีความตั้งใจตามควรที่จะศึกษาข้อมูลดังกล่าว